

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **R. I.**
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2021, čj. CPR-28335-2/ČJ-2021-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 15. 11. 2021, čj. CPR-28335-2/ČJ-2021-930310-V241, kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 9. 2021, čj. KRPA-253571-12/ČJ-2021-000022-SV. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci

uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v žalobě nijak nezpochybnil skutkové ani právní závěry žalované o tom, že se skutečně na území ČR nacházel neoprávněně. Žalobce však namítl nepřiměřenou tvrdost uložené délky správního vyhoštění, neboť bylo uloženo v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce zdůraznil, že jeho neoprávněný pobyt trval pouhých 13 dnů a za přiměřené tomuto jednání považoval uložení správního vyhoštění v délce 6 měsíců, nakořím se u něj jednalo o epizodní porušení pobytového režimu. Žalovaná stanovenou délku správního vyhoštění však shledala přiměřenou. Žalobce však upozornil, že diskreční pravomoc žalované není libovolně neomezená toliko do horní hranice zákonem stanoveného rozmezí – závěry správního orgánu totiž musí být v úměře ke zjištěným jak přitěžujícím, tak polehčujícím okolnostem. V případě žalobce nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti. Naopak, jako polehčující vystupují jeho mladý věk, první pochybení, vzorná spolupráce se správním orgánem, projevení adekvátní lítosti a příslibení vycestování do vlasti; žalobce neobstruoval, netaktizoval. Žalobce dovozuje, že pokud by se správním orgánem nespolupracoval, či by se choval arogantně, horšího výsledku by nedosáhl. Posuzovaná protiprávnost představuje ojedinělé vybočení z jinak řádného způsobu jeho života. Žalovaná se však s kritérii stanovenými v § 174a zákona o pobytu cizinců vypořádala nedostatečně. Délku uloženého opatření přitom v praxi zpravidla ukládá za mnohaměsíční nelegální pobyt, nikoliv za nelegální pobyt v řádu dnů či kratších dvou týdnů. Žalobce pokládá za nevhodné ze strany příslušných správních orgánů, aby nečinily rozdíl mezi spolupracujícím a nespolupracujícím cizincem, a to především za stiuace, kdy jde o jejich první porušení zákona.
4. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
5. Žalovaná vzhledem k totožným odvolacím námitkám ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Obsah správního spisu

6. Dne 27. 9. 2021 byl žalobce kontrolován hlídkou pohotovostní motorizované jednotky Policie ČR v ul. Sokolovská v Praze. Z předloženého biometrického cestovního dokladu hlídka zjistila, že žalobce překročil dobu 9eti dnů oprávněného pobytu na území ČR, neboť poslední vstupní razítko bylo ze dne 17. 6. 2021 vozidlem před Maďarsko. Proto vzniklo podezření, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně.

7. Po provedení dalších nezbytných úkonů bylo téhož dne se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-253571-9/ČJ-2021-000022-SV).
8. Správní orgán I. stupně vyslechl žalobce za účasti tlumočnice do jazyka ruského, o čemž sepsal dne 27. 9. 2021 protokol (čj. KRPA-253571-10/ČJ-2021-000022-SV). Z něj vyplynulo, že do schengenského prostoru přicestoval dne 17. 6. 2021 na základě biometrického pasu přes Rumunsko, Maďarsko, Slovenskou republiku a pokračoval do Německa, kam přijel dne 18. 6. 2021. Tam setrval do 30. 7. 2021, poté vycestoval do ČR, kam přijel téhož dne, a od té doby v ČR pobývá nepřetržitě. Účelem jeho cesty byla práce. V ČR je poprvé, ví, že se zde nachází neoprávněně. Nevystoupal proto, že neměl peníze. V ČR pracoval na stavbách jako pomocný stavební dělník, povolení k zaměstnání neměl. V ČR bydlí v Praze, adresu nezná, ani ji nikde nehlásil. Nyní peníze na vycestování má.
9. K svému osobnímu stavu žalobce uvedl, že je rozvedený, má syna, o kterého se stará jeho matka v zemi jeho původu. Než vycestoval do ČR, žil ve vlasti sám, rodiče již nemá, sestra žije v Rusku. Ve vlasti žije v domě, který vlastní, má se kam vrátit. Nepracoval tam, ale něco si sežene. S ničím se neléčí, drogy nebere a je zdravý. V ČR nemá zdravotní pojištění. Trestnou činnost v ČR nepáchal. V ČR nemá žádné kulturní, společenské vazby, nemá zde žádnou blízkou osobu, vůči které by bylo jeho vycestování z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, o nikoho nepečuje, ani nemá vůči někomu v ČR vyživovací povinnost, nebydlí ve společné domácnosti s občanem EU, nemá v ČR žádný majetek. Vycestuje dobrovolně, peníze na to má, nic mu ve vlasti nehrozí, nechce ale vycestovat. Chtěl vycestovat v nejbližších dnech, nikdo ho nechce zaměstnat.
10. Poté byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a možnost se k nim vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, čehož však žalobce nežádal (čj. KRPA-253571-11/ČJ-2021-000022-SV).
11. Správní orgán I. stupně dne 27. 9. 2021 vydal své rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění v délce 1 roku, za porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že bylo prokázáno, že se žalobce v ČR nachází neoprávněně od 15. 9. 2021 do 27. 9. 2021, tedy 13 dní. Správní orgán I. stupně dále vyhodnotil, že z pohledu podmínek § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců nebude představovat rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.
12. Při stanovení délky správního vyhoštění správní orgán I. stupně, odůvodněné na str. 7 rozhodnutí, přihlédl k délce neoprávněného pobytu žalobce v ČR a závažnosti neoprávněného pobytu. Jako přitěžující shledal okolnost, že žalobce v ČR vykonával výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání, a neměl zde ani zdravotní pojištění. To považoval správní orgán I. stupně jako naprostou neúctu k zákonům, přičemž do této situace se žalobce dostal vlastním zapříčiněním.
13. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím. K délce uloženého správního vyhoštění se vyjádřil zejména na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že doba vyhoštění v délce 1 roku je přiměřená a odpovídá okolnostem daného případu tak, jak byly popsány v rozhodnutí správního orgánu I. stupně; žalovaná přitom neshledala důvod pro zkrácení délky doby vyhoštění. Důkazy byly zhodoceny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, byly zohledněny též pohnutky a míra zavinění žalobce, a proto se uložené opatření jeví jako přiměřené.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků takové projednání věci nepožadoval, a byly tudíž splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
21. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu

srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

22. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců, včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění, a to zcela přezkoumatelným způsobem. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dobu 1 roku. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění při spodní hranici zákonem vymezeného rozmezí. Uložení vyhoštění v této délce odůvodnily správní orgány zejména tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě, dále zde vykonával výdělečnou činnost, ač k tomu neměl příslušné oprávnění, a neměl ani zdravotní pojištění.
23. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je dle názoru soudu naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. V tomto ohledu soud uvedené skutečnosti rovněž hodnotí jako okolnosti přitěžující a nemohl se tak ztotožnit s tvrzením žalobce v žalobě, že v jeho případě žádné takové přitěžující okolnosti neexistovaly. Soud tak neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Takový nezákonný postup se z ničeho nepodává a ani žalobce nic v tomto směru netvrdí. Správní orgány přitom nebyly povinny se podrobně zabývat všemi jednotlivými kritérii v § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména v situaci, kdy žalobce netvrdil ani žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, a takové skutečnosti ani nevyplývaly ze spisu (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).
24. S ohledem na výše uvedené nemůže soud souhlasit s žalobcem v tom, že by v daném případě bylo uložené vyhoštění v délce 1 roku nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého (ani rodinného) života, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR, ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců netvrdil. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
25. Podle zdejšího soudu tak žalobce neuvedl v žalobě žádné okolnosti, které by měly nasvědčovat jeho námitce, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřené jeho soukromému či rodinnému životu. Zdejší soud rovněž dodává, že přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky daného vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách, neboť každý případ tohoto druhu má konkrétní specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Soud však i přesto provedl určité srovnání, a to s ohledem na námitku žalobce o přiměřenosti uložení správního vyhoštění maximálně v délce 6 měsíců.
26. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že obdobná délka správního vyhoštění je cizincům ukládána za stejnou skutkovou podstatu a obdobně dlouhý nelegální pobyt (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 1 A 19/2021, či sp. zn. 1 A 23/2021, či sp. zn. 2 A 80/2020) uloženo správní vyhoštění ve stejné délce za neoprávněný pobyt v délce 1 měsíce, nebo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce 18 dnů (viz rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 1 A 50/2021) a mnohé další; soud pro úplnost

poznává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby. Soudu je rovněž z jeho úřední činnosti známo, že žalovaná ukládá správní vyhoštění v délce jednoho roku i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne). Soud zhodnotil, že v těchto kauzách jsou dány obdobné okolnosti poměrů cizinců, jako v případě žalobce (např. skutečnost, že neoprávněný pobyt byl odhalen až hlídkou policie, nebo že šlo o první porušení pobytového režimu cizincem, a že cizinec se správním orgánem spolupracoval, případně byl též ochoten dobrovolně vycestovat), proto lze následně v matematickém srovnání alespoň obecně konstatovat, že námitka žalobce o adekvátnosti uložení správního vyhoštění v délce maximálně 6 měsíců za neoprávněný pobyt trvající 13 dní neodpovídá zavedené správní praxi správních orgánů, ale přijaté řešení v napadeném rozhodnutí naopak zcela koreluje zásadě, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu). Soud tedy nemohl přisvědčit námitce žalobce o nepřiměřeně přísné délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části.

27. Pokud jde o argument prvního pochybení žalobce, poukazuje zdejší soud na závěry v předchozém odstavci, z něhož vyplývá, že tato skutečnost byla v tam citovaných případech, jakož i v případě žalobce již zohledněna. Pokud žalobce uváděl, že svého jednání litoval, je toto jeho tvrzení v rozporu s tím, co uváděl při svém výslechu dne 27. 9. 2021, z něhož vyplynulo, že si je vědom svého nelegálního pobytu, chtěl sice vycestovat v nejbližších dnech, na druhou stranu pak tvrdil, že vycestuje dobrovolně, ve vlasti mu nic nehrozí, ale vycestovat nechce (viz str. 3 protokolu o výslechu ze dne 27. 9. 2021). Tato sdělení jsou tak ve vzájemném rozporu, ale nelze tedy mluvit o nějaké lítosti nad jednáním, kterého se žalobce prokazatelně dopustil, nýbrž spíše o jeho vědomí toho, že v ČR neměl pobývat bez povolení.
28. Jestliže žalobce v žalobě tvrdil, že pokud by vzorně se správním orgánem nespolečně pracoval, ale choval se arogantně, stejně by nedosáhl lepšího výsledku, soudu není zřejmé, o co tuto svou hypotetickou úvahu opírá. Tato námitka tak zůstala zcela bez jakékoliv opory o důkazy a soud ji vyhodnotil spíše jako žalobcovu domněnku, přičemž soud znovu odkazuje na srovnání s obdobnými případy uvedeným v bodě 26. výše, včetně shody ve skutečnosti, kdy cizinci se správním orgánem spolupracovali.
29. Žalobce dále v žalobě obecně poukázal na svůj „mladý věk“. K dané námitce zdejší soud ve stejné míře obecnosti uvádí, že žalobci při neoprávněném pobytu v ČR bylo téměř 40,5 roku, tedy byl dospělou osobou plně odpovědnou za své jednání, byl i dle svých tvrzení zcela zdravý a bylo lze po něm tedy požadovat odpovědný přístup a respektování právního řádu ČR. Soud ve shodě se správním orgány nevidí opodstatnění pro stanovení kratší délky vyhoštění či dokonce důvod pro neuložení opatření vyhoštění jen z důvodu uvedeného věku žalobce.
30. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
31. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR ve specifikované době neoprávněně. Žalobní námitky neshledal soud jako důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. prosince 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně